

Дидактическа задача: Прочетете текста и напишете подробен преразказ от името на неутрален разказвач.

Из „Родителска среща“
Михаил Вешим

Бях петнайсетгодишен хлапак и учех в стругарски техникум. По-точно – не учех. Бях от часовете, бях натрупал неизвинени и една камара двойки. Викаха родителите ми в училище, пък аз не им казвах. Един ден директорът ме заплаши, че ако не дойда с баща си, ще ме изключи от училището.

Ходех по улицата и се чудех какво да направя. Родителите ми живееха в провинцията, трудно можеха да дойдат. И за какво да идват? За да чуят, че синът им е пред изключване...

Изведнъж, както вървах по тротоара, ми хрумна идея. Огледах се наоколо – случайни минавачи. Харесах си един – изглеждаше кротък човек, скромно облечен, на възраст колкото да ми е баща. Спрях го и накратко му описах положението си. Помолих го да дойде с мен при директора като мой родител. Човекът се съгласи. Тръгна с мен към училището. Влязохме при директора и аз го представих – баща ми.

Директорът само това чакаше и като отвори една уста: синът ви бяга от час, пуши, има двойки...

– Георги е пред изключване – завърши директорският монолог. „Моят баща“ мълчеше и ме гледаше. Изведнъж се пресегна и ми изплющя страшен шамар.

– Ох! – викнах. Не от болка, а от изненада.

– Ох ли! – и върху главата ми се изсипаха още удари. – Ти докога ще ни ядосваш, бе! – Ядно ме шлевеше той, уж наглед кротък човек.

– Недейте...! – намеси се директорът и почна да ме защитава. – Не го бийте! Той ще се поправи...

– Няма да го бия ли! – викна почервенял от яд човекът. – Аз вкъщи ще го пребия! А пък майка му как ще се ядоса! Той ще й разбие здравето! – И пак налетя върху ми с шамари.

Притеснен, директорът побърза да ни помири и да ни изпрати от кабинета си.

Щом излязохме извън училище, човекът се успокои, сякаш нищо не е било. Заведе ме в най-близката гостилница. Поръча ми кебапчета и лимонада, а на себе си – ракия. И ми каза:

– Ей, взимай се в ръце! Че втори път няма да идвам в училището...

Така се разделихме. Научих само първото му име – Христо.

Минаха години. Завърших техникума, почнах работа, излизаха мои карикатури по вестниците, получавах добри пари. Една вечер в някакъв трамвай го видях – човекът, който бе изиграл ролята на мой баща. Обадох му се, той скочи да ме прегръща, като да съм негов син. Веднага ме покани на гости. Заведе ме в малък занемарен апартамент..., където живееше под наем с жена си. Нямаха деца. Настаниха ме върху продънен стар диван, той наля ракия, жена му – болнава, отрудена, сложи нещо за ядене. Пихме и приказвахме, а аз през цялото време се въртях на мястото си. От неудобство, пък и една пружина от дивана ме бодеше отдолу. Христо и жена му не ме пускаха да си тръгна и ме разпитваха – като родители, които отдавна не са виждали сина си.

Тогава си помислих, че всичко в тоя живот се връща и сега е мой ред да върна жеста – навремето той, случайният човек, беше изиграл ролята на мой баща, сега аз трябваше да съм негов син. Къде да ходя – влязох си в ролята и родителската среща продължи до полунощ, макар пружината на дивана през цялото време да ми убиваше...

Като си тръгнах, запомних улицата и номера. На другата сутрин отидох в магазин „Явор“, най-известния мебелен магазин по онова време, и купих един диван – от изложените на витрината. Натоварихме го на камион и дадох на шофьора адреса на бай Христо.

– Кажете, че е от сина му – рекох. – Подарък за именния ден... Защото на следващия ден беше Рождество.